

Aida Chereghoshas fotografier är säkert och tydligt komponerade. Men det mesta utspelar sig mellan bilderna FOTO: GALLERI LARS BOHMAN

Bilder spelar på vår paranoia

OBEHAGLIG FÖRANING Ett hem, en tom barnkammare, ficklampor som lyser upp en mörk skog. Skickligt skapar Aida Chereghosha en berättelse som kan ge småbarnsföräldrar en klump i magen.

KONST

Fotografi

Aida Chereghosha:
I can't stop thinking
Galleri Lars Bohman
Tom 14/6

Vad hände med Frank? Frågan hänger sig kvar irriterande länge efter att ha sett Aida Chereghoshas utställning med den passande titeln "I can't stop thinking".

Med utställningen ställer sig Aida Chereghosha i samma tradition som exempelvis James Coleman där konstnären använder iscensatt fotografi för att berätta en historia. I Chereghoshas fall rör det sig om fyra kapitel som utspelar sig i lika många rum. Beträktningsfärdiga följa ett tämligen linjärt narrativ, men konstnären

utnyttjar också skickligt det faktum att vi i varje rum kan se flera bilder simultant för att bygga upp historiens dramatik.

I första rummet introduceras vi till en barnkammare och till föräldrarnas sovrum. Samtliga ligger tryggt och sover och i barnets rum ligger leksakerna spridda över golvet. Samma stökiga barnkammare möter senare men utan barn. Denna bild visas jämte en rörig serveringsgång, en vind, där någon rör sig uppifrån. Var och en för sig är bilderna knappast att betrakta som hotfulla, men som helhet skapas en föräring om att något obehagligt har skett.

Förningen besannas också snart: i nästa rum lyses skogen upp av en myriad av sökande ficklampor och i andra bilder kan vi se hur grupper knacker dörr.

Sökandet verkar dock vara fruktlöst och historien avslutas med ett städat pojkrum och ett fotografi där den tidigare tomma vinden fyllts av flyttkartonger med Franks tillhörigheter. Det sista motivet visar hur föräldrarna ligger på nytt i sin säng. Men nu kan ingen av dem längre sova. Småbarnsföräldern i mig får en ordentlig klump i magen.

Aida Chereghoshas bilder är säkert och tydligt komponerade. De är ljussatta så att vi ser att det inte rör sig om ett naturligt ljus. Men ljuset är inte heller onaturligt.

”**Det mest irriterande med "I can't stop thinking": jag får syn på min egen paranoia.**”

Det ser helt enkelt ut såsom det brukar i vår andra vardaglighet: som det gör på film.

Det är inte bara bildspråket som talar om sin medialitet: Chereghosha arbetar mycket medvetet med filmkonventioner där hon framför allt arbetar på de oändliga kriminalfilmer som kretsar kring personliga tragedier. Familj i lycka, familj i oro, familj i olycka. På bio eller tv kan vi i alla fall trösta oss med att brottslingen är någon straff, men här får vi inte någon katharsis. Om det fanns någon brottsling eller ens något brott. Det mesta som jag kan läsa ut ur berättelsen utspelar sig ju mellan bilderna.

Kanske är det därför Franks öde hänger sig kvar så irriterande länge. Inte nog med att jag inte vet vad som hänt, jag vet inte ens om något har hänt. Det slår mig att just detta är det mest irriterande med "I can't stop thinking": jag får syn på min egen paranoia, vilken jag aningslöst föder dagligen framför tv:n.

HÅKAN NILSSON
konst@svd.se

Svd.se

– **Jag har också** skitmycket ångest i min kreativa process, men knappast dåligt samvete för att jag får min tillvaro att gå framåt utan att gå på knäna.
Läs Erica Trejls intervju med Aida Chereghosha.
http://www.svd.se/varfor-kan-jag-inte-vara-gra-som-alla-andra_8951750